

ning, at det vil være nødvendigt at have en staaende Hær paa 10,000 Mand. Jeg skal dog i den Anledning gjøre opmærksom paa, at, dersom de Forslag, der ere fremfattede af Regjeringen, blive tagne tilfølgende, vil man selv under de allerugunstigste Forhold, have 2,000 Mand til Tjeneste i Kjøbenhavn, som sagt, endog under de allerugunstigste Forhold, naar man vælger April Maaned, og at man samtidig med et kort Barsel, nemlig 12 Timer, vilde kunne staae 7,000 Mand til, og efter andre 12 Timer, endnu 5,000 Mand under Janerne. Jeg tror derfor, at man maa indrømme, at er der noget Punkt, hvor man ikke behøver nogen stor Sikkerhedsgarnison, er det netop i det befæstede Kjøbenhavn, hvorvel det er klart, at, naar man stiller sine Forordninger saa høit som muligt, vilde det være rart at have den, men, som sagt, det kan ogsaa gaa uden. Flertallet fremsætter jo adskillige Fantasier; saaledes Fantasien om de 100 Millioner, som nødvendig skulle gaa med til Befæstningen af Kjøbenhavn, og, saavidt jeg ser, vil man ogsaa benytte det som et Argument, naar det Spørgsmaal fremsættes, som man mener, der er grundet Anledning til: „i hvilken Tilstand en Hær vil finde sig, naar den i 14 Miles Afstand fra Fæstningen har gjort et mislykket Forsøg paa at afvise en Landgang“. Det er nu karakteristisk for Flertallet, at det har søgt den længste Afstand ud, som der overhoved kan være Tale om paa Sjælland, og ligeoverfor det fremsatte Spørgsmaal turde det dog muligt være nok saa naturligt at spørge om, i hvilken Tilstand den samme Hær maatte tænkes at være, naar den ikke havde en Fæstning i Ryggen, og hvorledes den vilde være stillet ligeoverfor den Situation at maatte kapitulere i aaben Mark. Naar saa Flertallet endelig i sin saalige Del ender ved i spørre Type at fremsætte den Paastand, at det danske Orlogsflaag eventuelt vilde være viist bort fra Havet, er der allerede i Betænkningen gjort opmærksom paa, at et Forslag i den Retning hverken er fremfat af denne eller af nogen Regjering. Det eneste Sted, hvor jeg har set noget lignende fremsat, er i en Udtalelse, som den nuværende ærede Ordfører fremsatte et af de første Aar, vi havde Forsvarssagen under Behandling, men det synes ikke at kunne være et tilstrækkeligt Motiv til at slaa denne Udtalelse endelig fast, som om den forelaa i et Forslag fra selve Regjeringen.

Efter min Opfattelse ere derfor ikke de Indvendinger, der ere komne frem fra Flertallets Side, af en saadan Bægt, at man i Henhold til dem skulde kunne undlade at behandle Forslaget. Der kan være Enkelt-

heder i Lovforslaget, som man kan have forskellige Meninger om, der kan være Grund til at overveie, om man skal lægge Bægten paa at staae en noget større Bombarde-mentsafstand, eller om Bægten skal lægges paa at træffe saadanne Foranstaltninger, at Fæstningen kan forsvares med saa lille en Styrke som muligt, det er Enkeltheder, hvor Meningerne kunne være delte, men hvorom man naturligvis meget let kan komme overens. Men som Helhed betragtet maa jeg anse Lovforslaget for at være et tjenligt Grundlag til en videre Forhandling. Nu foreslaar imidlertid Flertallet Sagen standset med en Dagsorden, en saafaldet motive- ret Dagsorden, og jeg vil her sige, at havde det været en umotiveret Dagsorden, og det ikke havde saa farlige Følger, nemlig at standse Sagen, kunde man godt stemme for denne Dagsorden, naar man blot ser hen til Ordlyden af den, thi den indeholder en uomtvistelig Sandhed, som ikke godt kan negtes af Noget. Det er jo Noget, vi Alle maa indrømme, at „Tilveiebringelsen af den fornødne Enighed om Ordningen af Landets Forsvarsvæsen kræver en Regjering, der gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave“. Det er en Sandhed, som Alle maa underskrive. Men man kan lige saa gjerne drage en anden Sandhed frem til Votering, nemlig at der til Tilveiebringelsen af den fornødne Enighed om Ordningen af Landets Forsvarsvæsen kræves en Rigsdag, der gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave. Det kommer ved en saadan Veltilgængelighed ikke an paa at faae flige almindelige Sandheder dragne frem, men det kommer an paa at se, hvorledes Virkningen vil være af den paagjældende Dagsordens Bedtagelse. Jeg antager nu, at endel af Hensigten med Dagsordenen er den, at udtale sin Misbilligelse overfor den nuværende Regjering, og at Meningen er den at der skulde stinne igjennem mere eller mindre tydelig, at man mente, at den nuværende Regjering mangler den fornødne Alvor til denne Sags Gjennemførelse. Jeg tilstaar, at jeg ikke kan opfatte det som i og for sig overordentlig høstligt at sige noget Saadant, at man forudsætter, at en Regjering, som forelægger et Lovforslag om en saa vigtig Gjenstand som Forsvarsvæsenet, ikke skulde mene det alvorligt, men under alle Omstændigheder maa jeg sige, at det synes meget uretferdigt overfor den nye Regjering, naar man erindrer, at den jo netop har givet et Bævis paa, hvor høit den sætter Forsvarsvæsenet derved, at den har udtalt, at, uagtet den betragter sig som havende en særlig politisk Mission, en særlig politisk Opgave, nemlig